

Setkání

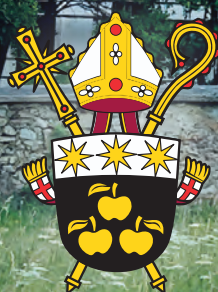
BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2025 / ročník XXXV

MEDAILE
sv. Auraciána

Jubilejní rok
před 100 lety

KEŇA
krásná a tajemná

KÁJOVSKÁ POUŤ 2025

Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie

Sobota 11. 10.

Od 18 hod. možnost svátosti smíření

18:15 Modlitba růžence

19:00 Večerní mše svatá, P. Mgr. Petr Plášil

SVĚTELNÝ PRŮVOD

22:00 Začátek celonoční adorace

Neděle 12. 10.

7:00 Ranní chvály, růženec

8:00 Ranní mše svatá, Prel. Václav Pícha JC. D. vikář českokrumlovský

10:00 HLAVNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ

Mons. ThDr. Vlastimil Kročil, Ph. D., biskup českobudějovický

13:00 Litanie k Panně Marii a svátostná požehnání

Obsah

Kájovská pouť 2025	2	Personalia	14
Editorial	3	Varhanní týden v rakouském Heidenreichsteinu vzdělal i potěšil	15
Českobudějovický biskup udělil medaile sv. Auraciána za rok 2025	4	Postní almužna: teplo pro muže bez domova	16
Před 100 lety ...	6	Farnost Blatná má farní koordinátorku Charity	16
Začala stavba nové kaple v Zubčicích	7	ENTERcamp + ENTERjunior 2025: Čtrnáctidenní jízda, která mění životy	17
Před 80 lety skonala Matka Rosa Vůjtěchová	8	Léto plné chaloupek: když hry, přátelství a víra jdou ruku v ruce	18
Svaté roky napříč staletími	9	FRYMBURK: Pokračuje veřejná sbírka na opravu kostela	18
Slovo života pro děti	10	Pouť k památnému kříži v lese nad Včelnou	19
Keňa krásná a tajemná	12	Mezidobí všední nevšední	20
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	13		

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kájově. Srdečně zveme na hlavní Kájovskou pouť 11.–12. října 2025. Pozvánku s programem najdete na této straně; Foto: Petr Samec

Římskokatolická farnost Veselí nad Lužnicí vykonala 5. zádří jubilejní pouť do katedrály sv. Mikuláše. Celkem 73 věřících z Veselí, Kardašovy Řečice, Soběslavi a přilehlých obcí, kteří katedrálu zaplnili, prošli Svatou branou a stali se tak na chvíli součástí jedné církve, jednoho Těla. Mši svatou sloužil biskup Vlastimil Kročil. Text: Marie Hadravová

Editorial

Vážení čtenáři diecézního časopisu,

nedávno jsem si znovu pustil píseň z alba Český kalendář od Michala Horáčka, kde mě nejvíce oslovila skladba Pražské Jezulátko. Její text lze brát jako modlitbu a myslím plně vyjadřuje to, k čemu má sloužit náš diecézní časopis Setkání.

Proto mi dovolu, abych její text plně ocitoval a vřele Vám tuto píseň doporučil k poslechu:

*Zas děti běží do školy
a zmatek prázdnin stírá řád.
I já mám svoje úkoly,
a přitom bych si chtělo hrát.
A radovat se z čokolád
a vůbec nejvíc, milá matko,
v tvé náruči se pochovat.
Já, malé Pražské Jezulátko.*

*Jdou ale lidé o holi
a ti, co mají žal a hlad
a spoustu myši na poli...
Kdo ještě umí vážně brát
ty stesky? Dítě akorát.
Ty, jejich věčná advokátka,
jsi naučila naslouchat
své malé Pražské Jezulátko.*

*Tak slýchám lidi z údolí,
i z hor a pouští nebo blat,
a Čechy, Dány, Mongoly...
vždyť chodí za mnou odevšad.
A tři sta pětadesát
dní v roce kleká na klekátko
ten, koho nikdo nechce znát.
Jen malé Pražské Jezulátko.*

*Svět směje se a bude smát,
že hořko mění v hořkosladko
můj infantilní majestát.
Nu, jsem jen dítě. Jezulátko.
(Josef Fojta / Michal Horáček)*

Vyprošuji nám všem požehnaný čas a alespoň krátké každodenní ztišení před Bohem.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Českobudějovický biskup udělil medaile sv. Auraciána za rok 2025

Každoročně se v českobudějovické katedrále slaví svátek sv. Auraciána, mučedníka a spolupatrona města, jehož ostatky se od roku 1670 uchovávají ve vzácném relikviáři v katedrále. Právě v tento slavnostní den, jež připadl letos na 4. srpna, českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil udělil zasloužilým osobnostem ocenění za zásluhy při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze.

Mší svatou na svátek sv. Auraciána slavil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil.

V závěru mše svaté předal českobudějovický biskup dvě zlaté a čtyři stříbrné medaile sv. Auraciána, přičemž jedno z ocenění bylo uděleno „in memoriam“. Oceněnými v tomto roce jsou:

Prof. PhDr. Jiří Kuthan, DrSc.

Prof. PhDr. Jiří Kuthan, DrSc.

(* 1945, zlatá medaile)

je píseckým rodákem. Po absolvování střední školy vystudoval v letech 1963–1968 historii a dějiny umění na filosofické fakultě UK v Praze. Poté krátce pracoval jako odborný pracovník v Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou, později jako historik umění v Útvaru hlavního architekta města Prahy a jako vědecký pracovník Ústavu dějin umění Akademie věd. Po sametové revoluci vyučoval dějiny umění a památkové péče na Katolické teologické fakultě UK, jejíž Ústav dějin křesťanského umění nejen spoluzakládal, ale také i vedl. V roce 2002 byl jmenován profesorem pro dějiny umění. Od samého počátku se ve svých odborných pracích zaměřil na středověkou architekturu jižních Čech. Nutno připomenout

alespoň jeho prvotinu „Středověká architektura v jižních Čechách“ nebo stále aktuální dílo „Gotická architektura v jižních Čechách“. V knize, vydané nakladatelstvím Academia v roce 1975, „Zakladatelské dílo Přemysla Otakara II.“, připomněl jako vůbec první autor, historickou osobnost převora dominikánského kláštera v Českých Budějovicích bl. Jindřicha Libraria. Bylo by možné ještě dlouho pokračovat ve výčtu děl dosud vydaných. Jde o více než 20 knih a nespočet prací publikovaných v řadě odborných vědeckých periodik. Vedle tohoto jeho celoživotního zaměření vědecké a publikační činnosti je však zapotřebí vyzdvihnout i jeho statečnost, kterou prokázal v době totality, setrvalým připomínáním vlivu církve a jejích památek na život české společnosti, zejména na jihu Čech.

JUDr. Zlatuše Čaňová

JUDr. Zlatuše Čaňová

(* 1950, zlatá medaile)

se narodila v Č. Budějovicích a pokřtěna byla v katedrále sv. Mikuláše, která zůstává její srdeční záležitostí. Po skončení Základní školy „U Srdce Páně“, vystudovala a složila maturitu na Střední ekonomické škole, kterou také velmi úspěšně reprezentovala při soutěžích v psaní na stroji. Právě tyto výsledky vedly k tomu, že po maturitě nastoupila do zaměstnání přímo na Krajský soud v Českých Budějovicích na místo referenta. Tam také poznala své budoucí mentory, kteří jí předávali zkušenosti v období přípravy na studium práva a následně také na advokátní zkoušky. V roce 1977 ukončila pětileté studium na Právnické fakultě v Brně a o čtyři roky později, kdy už měla rodinu, byla vdaná a vychovávala dvě děti, složila i rigorózní zkoušky. Od roku 1977 pracovala jako podnikový právník, v roce 1990 složila advokátní zkoušky u ČAK v Praze a otevřela vlastní advokátní kancelář. V soudních sporech zastupovala celou řadu firem a společností, věnovala se i restitučním kauzám a velké privatizaci. V roce 2006 začala zcela nezištně zastupovat i děkanství u sv. Mikuláše a biskupství ve sporech o historický majetek církve, a to jak na straně žalujících, tak žalovaných, či vedlejšího účastenství, pokud byl ve sporu žalovaný státní orgán. Hledala a nalézala prostředky k nápravě křivd s využitím všech dostupných

právních možností, včetně ústavních stížností, a to nejen v církevních restitucích, ale i v obhajobě a zastupování jednotlivců, např. v ochraně před nepřipustnými excesy v exekučních řízeních. S manželem, jak je již zmíněno, vychovala dvě děti, které však již v dospělém věku zemřely. Právě v takových těžkých chvílích poznala, co znamená síla víry a společens-
tví církve, tedy zkušenost, kterou sdílela především s řehol-
ními sestrami z Apoštolátu sv. Františka, sestrou Beatou Lobkowiczovou, Marií Kolářovou a tehdejší děkanem P. Františkem Sobíškem.

Marie Kubešová

Marie Kubešová.

(* 1935, stříbrná medai-
le) se narodila v Kamen-
ném Újezdě, kde se
také i provdala a spolu
s manželem Václavem
vychovali tři děti. V roce
1969 se celá rodina pře-
stěhovala do Českých
Budějovic – Suchého
Vrbného. Většinu pro-
fesního života pracovala
v přijímací kanceláři nemocnice v Českých Budějovicích, což
prozíravým způsobem dokázala využít k tomu, aby v době
nesvobody hrála ve skrytosti roli dnešních nemocničních
kaplanů. Po listopadu 1989 stála u zrodu Diecézní charity,
Unie katolických žen a u obnovení tělovýchovné organizace
Orel. Už desítky let také přispívá k důstojnému slavení
liturgie v naší katedrále i v klášterním kostele tím, že pečuje
o čistotu liturgického prádla a každý týden pere roušky,
purifikatoria a korporály. Aktivně se stále zapojuje do života
v několika společenstvích, ať již ve své farnosti, či u kostela
P. Marie Růžencové, katedrály sv. Mikuláše nebo u sv. Vojtě-
cha. Všude si svou činnost, povahou a ochotou být
nablízku lidem a pomáhat jim, našla přátele mezi laiky i du-
chovními. Bezpochyby tak může být příkladem pro ostatní
lidi, i o generace mladší.

Jana Lednická

Jana Lednická

(* 1943, stříbrná medai-
le) se narodila v Praze, kde
také po Základní škole
absolvovala jedenácti-
letku, kterou zakončila
maturitou a následně
pokračovala na Střední
spojovací průmyslové
škole. Poté pracovala
v rozhlasové ústřed-
ně v Praze. Provádala se
a s manželem Karlem (letos oslavili 60 let manželství) vychovali
osm dětí, přičemž v roce 1970 se celá rodina přestěhovala do
Písku. Život z víry, posilovaný salesiánskou spiritualitou, byl
vždy na prvním místě. Během totality bylo samozřejmostí
poskytovat azyl sloužícím věřícím vojákům či pomáhat
s organizací společenství středoškolské mládeže, což obnášelo
v té době nejen ústrk a posměch. Účast na teologických
vzdělávacích kurzech, organizovaných P. Josefem Zvěřinou,

byla dobrým předpokladem k objevení šíře a krásy křesťanské
literatury, takže ihned po sametové revoluci začala s její
distribucí. V roce 1992 otevřela v Písku své první knihkupectví
a postupně vytvořila širokou síť distribučních spolupracovníků
v rámci poutních míst a větších farností. Katechetům česko-
budějovické diecéze poskytovala svou službou přístup
k odborné literatuře a s nimi sdílela i zájem o výchovu a vzdě-
lávání dětí a mládeže. Tak se i ona sama stala symbolem lásky
ke křesťanské literatuře.

Marta Frišmanová

Marta Frišmanová.

(* 1944, stříbrná medai-
le) se narodila ve Věšíně
nedaleko Rožmitálu p. Tř.,
ale dětství prožila v Bene-
šově nad Černou. Po
základní škole následo-
vala jedenáctiletka v Kap-
lici, poté Pedagogická
fakulta v Českých Buděj-
ovicích, a nakonec Filo-
zofická fakulta v Brně
a pražská Karlova univerzita. Jejím oborem se, vedle tělových-
ovy, stal český a anglický jazyk. Celý svůj život tak zasvětila vzdě-
lávání středoškolské mládeže, ale krom toho, poté co se v roce
1971 provdala, vychovala s manželem dvě děti. Tak jako i v prů-
běhu let minulých, zůstává stále velmi aktivní při pořádání
beneficí na různé účely, ať již se to týká domácí hospicové péče
či charitní činnosti. Bezmála dvacet let také věrně a oddaně
slouží jako varhanice při nedělních bohoslužbách v Kestřanech.

Marie Křivková

Za zesnulou Marii Křivkovou převzal medaili manžel
Jindřich.

(* 1961 + 2025, stříbrná
medaile „in memoriam“)
se narodila ve Strakoní-
cích, ale dětství prožila
v Hornosíně nedaleko
Bělčic u Blatné. Po zá-
kladní škole nastoupila
nejprve do učiliště v Bla-
tné a po roce přešla na
Střední ekonomickou
školu. V Českých Budě-
jovicích vystudovala Vysokou školu zemědělskou, kde pozna-
la v té době i svého manžela, pro nějž se stala velkou oporou
a s nímž také vychovala čtyři děti. S velkou pečlivostí se
věnovala účetnictví, nejen pro farnost, ale i pro celý vikariát.
S láskou také pečovala o kapličku v Hornosíně i o bělčickou
farnost a její farníky. Byla spolehlivou kostelníci v bělčickém
farním kostele a spolu s manželem pomáhala organizovat
opravy kostela i fary. Dokázala však zorganizovat i jiné farní
akce, které měly pozitivní dopad na širší veřejnost, stejně tak
jako mimořádná byla i její ochota pomoci potřebným v rámci
farnosti. Vždy věřila v dobrotu všech lidí a vždy hledala jen to
dobré. Všechny těžkosti, které jí život přinesl, se snažila nést
statečně s pevnou vírou, a tak to bylo i v období těžké nemoci.
Zemřela ve věku 63 let, dne 18. února 2025.

Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Před 100 lety ...

Od posledního Jubilea, které Církev slavila v roce 1900, se stalo mnoho událostí, které změnily svět. V dějinách už byly krvavým písmem zapsány první světová válka, Říjnová revoluce v Rusku, nástup komunismu, pochod na Řím a nástup vlády fašistů v Itálii nebo vzestup moci nacionálně-socialistických ideologií v Německu. Všechno nakonec vyústilo v událost nejhroznější – druhou světovou válku.

Papež Pius XI. (Achille Ratti, 1857–1939, papežem od 1922) od svého zvolení přikládal velkou důležitost slavení Jubilejního roku 1925. Poprvé se o něm zmínil ve své programové encyklice *Ubi Arcano Dei consilio* z 23. 12. 1923. Vědom si důležitosti obnovení křesťanské spirituality během celosvětových duchovních programů, vyhlásil další dvě mimořádné Jubilea, v roce 1929 při výročí jeho kněžského svěcení (50 let) a v roce 1933 na památku Kristovy smrti.

Bula *Infinita Dei Misericordia*, kterou vyhlásil Jubilejní rok, byla zveřejněna na slavnost Nanebevstoupení Páně 29. 5. 1924. Jasně formulovala smysl Jubilea: pokání a obrácení věřících a křesťanskou obnovu společnosti skrze oživení víry na základě nové role laiků ve společenství Církve. To mělo vést k cíli, který se s Boží pomocí měl dosáhnout: mír mezi národy, jednota rozdělených bratří a vyřešení problémů ve Svaté zemi.

21. prosince 1924 byla papežem za účasti diplomatického sboru zahájena velká Misijní výstava, skrze kterou Pius XI. jasně ukázal světový a misijní rozměr nadcházejícího Jubilejního roku 1925.

24. 12. 1924 v 11:25 kleslo zazdění Svaté brány v bazilice sv. Petra na připravený vozík poté, co na ni Pius XI. třikrát poklepal zlatým kladivem – darem biskupů celého světa k této příležitosti. Poté svatopetrští zpovědníci umyli svěcenou vodou práh Svaté brány a pak přes ni papež přešel s papežským křížem – ferulou a hořící svící a zahájil Jubilejní rok. V ostatních třech papežských bazilikách otevřeli Svaté brány kardinálové legáti podle rituálu použitého v roce 1825 papežem Lvem XII. Během Svatého roku papež vynesl na oltář mnoho svatých a blahoslavených. Blahoslavenými se stali mimo jinými Bernardetta Soubirous nebo kanadští a korejští mučedníci. Šest blahoslavených bylo prohlášeno za svaté, mezi nimi Terezie z Lisieux, oblíbená světice papeže, ale také kardinála Karla Kašpara (1870–1941), pražského arcibiskupa, který se její kanonizace 17. května zúčastnil. Za svaté byli prohlášeni také jezuita Petr Kanisius a Jan Maria Vianney – svatý farář Arský.

Vstřícný postoj Pia XI. k italskému státu se projevil v tom, že před začátkem Jubilea byl znovu umístěn kříž na věž Kapitolu (římské radnice). Do Kolosea po 55 letech vrátil kříž, jeho základní kámen byl položen ve Svatém roce a samotný kříž byl pak postaven 24. října 1926. Italští katolíci na památku Svatého roku na vrchu Punta della Croce/Cermenati nedaleko Milána vztyčili mohutný železný kříž, do kterého byl vložen kříž z olivového dřeva z Getsemanské zahrady.

I když z počátku se především v zimních měsících počet poutníků nijak rapidně nezvyšoval, přesto se nakonec udává, že do Říma připutovalo kolem 580 000 poutníků, z toho asi 212 000 Italů.

3. dubna 1925 byl přijat zákon o svátcích a památných dnech Republiky Československé, který rušil některé církevní svátky (zvláště mariánské) a zaváděl nové památné dny (např. 5. 7. sv. Cyrila a Metoděje, 28. 9. sv. Václava, a 28. 10. vznik republiky). Mezi nimi byl i 6. červenec – den upálení mistra Jana Husa. To vzbudilo záporné reakce domácích katolických kruhů a politiků křesťanských stran. Odpor byl i v Římě, kde se tento problém probíral i na stránkách tisku. Vyvrcholením diplomatického konfliktu byl 6. 7. 1925 odjezd papežského nuncia Mons. Francesca Marmaggiho (1876–1949) do Říma. Kauza vstoupila do dějin jako Marmaggiho aféra, které zastínila a ovlivnila poutní aktivity Jubilejního roku 1925. Marmaggi během svého pobytu v Římě mnohé poutě vítal, doprovázel k papeži, loučil se s nimi a ve svatopetrské bazilice pro ně u oltáře sv. Václava sloužil dvakrát mši (20. 7. a 18. 9.).

V ČSR všichni biskupové vyzývali věřící k pouti do Říma a zvláštní výbor organizoval pouti skupin. Z Plzně odjela první pouť už v březnu a mariánské družiny připutovaly v dubnu. V červenci byla pouť německých katolíků pořádaná lidovým svazem (Volksbund) a v září putovali Němci z Čech pod vedením litoměřického biskupa Josefa Grosse (1866–1931). V červenci připutovala Lurdská poutní společnost v čele s vojenským biskupem a generálem Josefem Bomberou (1870–1927), kterého to stálo místo v armádě ČSR, předčasné pensionování a nakonec i nemoc, která zapříčinila jeho smrt, neboť byl za účast na pouti označen za neloajálního vůči ČSR. Katolická mládež z Čech a Moravy se připojila k mezinárodní pouti mládeže v září. Moravská pouť v září byla vedena olomouckým arcibiskupem Leopoldem Prečanem (1866–1947) a v říjnu přišla pouť z Čech, vedená biskupem Kašparem. V říjnu přijeli do Věčného města Slováci se svými biskupy. Tuto pouť vedl spišský biskup Ján Vojtašák (1877–1965) a nuncius Marmaggi pro ně sloužil mši v římských katakombách. I tak však bylo z celého Československa jen asi 4 000 poutníků ve skupinách, což vzhledem k ostatním zemím byl počet překvapivě malý.

Během Svatého roku určil Pius XI. pro novou českou kolej Nepomucenum jeden milión lir a již v srpnu 1925 uložil na účet stavby jednu třetinu obnosu. Papež také rozhodl, že jeden milión lir by měli obstarat biskupové od dobrodinců v ČSR

a druhý by měly vynést sbírky mezi krajany v Americe. Během Jubilea (4. 10. 1925) byl také v Praze – Dejvicích pražským světicím biskupem Antonínem Podlahou (1865–1932) položen základní kámen k novostavbě kněžského semináře, bohosloveckých fakult (české a německé) a kostela sv. Vojtěcha. Večer na Štědrý den 2025 uzavřel Pius XI. Svatou bránu Svato-petrské baziliky. Totéž datum nese i encyklika *Quas Primas*, kterou na památku Jubilea 2025 papež ustanovil svátek Ježíše Krista Krále, který se měl slavit poslední neděli v říjnu (před

liturgickou reformou). Pius XI. však výjimečně nový svátek oslavil 31. 12. 1925 na závěr občanského roku. Přitom zasvětil celý svět Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a poděkoval za Boží požehnání udělené během Jubilea 1925. Ještě před tím na slavnost Narození Páně papež apoštolskou konstitucí *Servatoris Jesu Christi* rozšířil ovoce Jubilea – odpustky na celý katolický svět.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Začala stavba nové kaple v Zubčicích

V Zubčicích na Českokrumlovsku zahájili v sobotu 19. července stavbu nové kaple sv. Jakuba. Základy stavby požehnal P. Stanislav Brožka, prezident Diecézní Charity České Budějovice. V letošním roce se uskuteční přípravné stavební práce, samotná kaple by měla být postavena během roku 2026.

P. Stanislav Brožka zehňuje základy nové kaple v Zubčicích.

Iniciátorem stavby je František Talíř. „Jedním z projektů, kterým se věnuji ve svém volném čase, je stavba kaple sv. Jakuba v mých rodných Zubčicích – v obci, kde nikdy žádný kostel ani kaple nestály. Pro kapli jsme s rodiči vytypovali krásné místo – kus starého ovocného sadu, který patří naší rodině – a věnovali jsme jej pro tento účel. Základní kámen pro tuto kapli požehnal letos v květnu nový papež Lev XIV.“, vysvětluje František Talíř.

Kaple navazuje na svatojakubskou tradici a poutě do Santiaga de Compostela

Cílem je vytvořit místo, kde se mohou lidé v tichosti pomodlit nebo jenom zastavit a přemýšlet nad svým životem. Měl by to být prostor pro setkání s Bohem, který mohou využívat lidé místní, přespolní i poutníci. „Sám jsem pravidelným poutníkem. A každá podobná kaplička je pro mě symbolem toho, že jsme všichni poutníci životem na cestě za Bohem. I proto jsem rád, že bude zasvěcená patronovi poutníků, sv. Jakubovi, za kterým chodí

P. Stanislav Brožka zehňuje základy nové kaple v Zubčicích.

každoročně statisíce poutníků do jednoho z největších poutních míst světa, Santiaga de Compostela,“ upřesnil František Talíř.

Nová kaple v Zubčicích bude zasvěcena sv. Jakubovi, patronovi poutníků. Půjde o dřevostavbu o rozměrech 4x4m s výškou 7,8m. Je navržena jako čistě sakrální prostor a za příznivého počasí ji bude možné otevřít pomocí výklopných okenic tak, aby se bohoslužby mohli zúčastnit i lidé stojící venku. Díky tomu může být přístupná i lidem, kteří běžně do kostela nezavítají. Autory návrhu jsou manželé Zemenovi z ateliéru 4DS v Českých Budějovicích.

„Díky moc všem, kdo příběh nové kaple sledujete, modlíte se za další kroky nebo jste na její stavbu přispěli. Už je vás přes 100! Moc si toho vážím a mám radost, že tento příběh píšeme všichni společně,“ uzavírá František Talíř.

Zdroj: tisková zpráva Františka Talíře

Před 80 lety skonala Matka Rosa Vůjtěchová

V pátek 5. září jsme si připomněli 80 let od úmrtí Matky Rosy Vůjtěchové, zakladatelky Kongregace sester těšitelek Božského Srdce Ježíšova v roce 1915.

Budování kongregace znamenalo mimořádné dílo: již během prvního roku měla kongregace 10 sester. Během 1. světové války Matka Rosa ošetřovala chudé nemocné a vypomáhala v lazaretech. V roce 1924 zahájila stavbu mateřince v Rajhradě. Za 2. světové války měla kongregace již přes 100 sester a 14 filiálních domů. Matka Rosa zemřela 5. září 1945 v Rajhradě, kde je i pohřbena. Dne 30. listopadu 2019 zahájila kongregace její beatifikační proces. Při příležitosti významného výročí jsme se zeptali s. Františky, postulátorky diecézní fáze blahořečení Matky Rosy v brněnské diecézi.

Jaký je vztah Matky Rosy k českobudějovické diecézi?

Matka Rosa – Barbora Vůjtěchová – se v českobudějovické diecézi v roce 1876 narodila a žila zde až do svých 14 let. Konkrétně v malé vesničce Obora u Radobytec (farnost Mirovice). Tam se rozvíjela a upevňovala její víra a láska k Bohu. Ráda navštěvovala poutní místa v okolí: kapli bolestné Panny Marie ve Škvořeticích nebo poutní kostel Proměnění Páně na Křesovci u Pacelic. Na Svaté Hoře u Příbrami se zasvětila Panně Marii před odchodem do kláštera.

Jak se osud Matky Rosy propojil se společenstvím sester boromejek?

Poměrně záhy pocítila Barbora touhu zasvětit se Pánu Bohu. Když jí bylo 14 let, díky místnímu knězi se dostala do Mariánského ústavu v Praze. Ústav sice nenaplnňoval její představy, ale z Prahy už se domů nevrátila a požádala o vstup do kongregace sester boromejek. Líbilo se jí, že sestry ošetřují nemocné, že je jejich služba náročná a přináší sebou mnoho příležitostí k oběti – protože zrovna po tom Barbora nejvíc toužila. Jejím prvním působištěm byla psychiatrická léčebna v Horních Beřkovicích. V roce 1893 oblékla Barbora řeholní roucho sester boromejek a přijala jméno sestra Rosa.

Co ji vedlo k založení Kongregace sester těšitelek Božského Srdce Ježíšova?

Sestra Rosa působila v několika kláštrech kongregace boromejek na různých místech tehdejšího Rakouska. Vesměs pracovala jako ošetřovatelka nemocných v jejich domech. Celou dobu však cítila, že ještě není úplně u cíle svého povolání. Toužila po přísnější formě života, a hlavně chtěla sloužit těm nejvíce opuštěným, kteří postrádali jakoukoli péči. Během svého působení v Brně poznala, že ji Pán Bůh volá k založení nové kongregace, která by se věnovala výlučně bezplatné péči o chudé nemocné v jejich příbytcích. Její život se v mnoha aspektech podobá životu Matky Terezy: i ona opustila jistotu a bezpečí původního kláštera, aby se ujala těch nejnuznějších, spoléhajíc pouze na Boží prozřetelnost. Zajímavé je, že obě zemřely ve stejný den – 5. září. Samozřejmě, s odstupem mnoha let. Velkého pomocníka našla Matka Rosa v brněnském biskupovi Pavlu Huynovi, bez jehož pomoci by nejspíš kongregace nikdy nevznikla.

Nesmíme zapomínat, že to bylo zrovna v čase první světové války, v roce 1915.

Můžete popsat charisma kongregace?

Jako plyne z názvu, Matka Rosa toužila dělat radost, těšit Ježíšovo trpící Srdce. Pochopila, že bolest Spasitele působí hlavně to, že mnozí lidé nepřijímají jeho nabídku spásy a odsuzují sama sebe k věčnému neštěstí. Chtěla svou modlitbou, utrpením a obětí odpovědět na nabídku spásy i za ty ubohé hříšníky. Přivádět je k Bohu. Kongregace, kterou založila, má proto za cíl podávat smír – nahrazovat nevděčnost a odmítání světa. Sestry chtějí zachraňovat duše jednak svou službou u nemocných, jednak svou modlitbou a obětmi. Matka Rosa nás učí, že jakékoli utrpení a těžkost, když je přijmeme s láskou, ve spojení s Ježíšem a obětujeme je Pánu Bohu, mají velkou cenu v zápasu o duše. Říkávala: „Kdybyste věděly, jakou cenu má zde na zemi utrpení, závodily byste o něj.“

Jaké byly hlavní důvody pro zahájení beatifikace Matky Rosy?

Matky Rosa zemřela krátce po skončení druhé světové války. Během bombardování Rajhradského kláštera, kdy se všechny spolusestry nacházely ve velkém nebezpečí, nabídla Pánu Bohu svůj život, aby se žádné ze sester nic nestalo. Myslela i na ty, které zůstaly ve filiálních domech, a neměly se kam schovat.

A skutečně, všechny sestry vyvázly bez úhony a ona sama za 4 měsíce zemřela. Tím završila svůj život naplněný skutky obětavé lásky. Už tehdy sestry začaly připravovat proces jejího blahořečení. Následující politická situace tomu však zabránila. Proces se podařilo zahájit až v roce 2014. Důvodem nebylo jen přání, aby se na Matku Rosu nezapomnělo. Jde hlavně o to, že ona nám ukázala, jak můžeme účinně spolupracovat s Kristem na záchraně našich bratří a sester. Papež František nám v Encyklice *Dilexit nos* klade na srdce, že Bůh se rozhodl nás potřebovat jako spolupracovníky při díle záchrany světa. Matka Rosa toto pochopila a uskutečňovala. V tom nám může být velkým vzorem a učitelkou.

V jaké fázi je nyní beatifikace? A jak mohou tento proces věřící urychlit?

Diecézní fáze procesu byla ukončena v listopadu 2023. Nyní

probíhá „římská fáze“, kde se zkoumá její život a ctnosti z historických materiálů, a hlavně z výpovědí svědků. Kromě zkoumání hrdinských ctností Matky Rosy je potřeba, aby se stal na její přímluvu nějaký zázrak – jako nadpřirozené potvrzení její svatosti. Tím odpovídám na druhou část vaší otázky: věřící mohou přímluvě Matky Rosy svěřovat své potřeby a záležitosti, prosby o uzdravení nebo jiné potřeby. V případě, že bude jejich modlitba mimořádným způsobem vyslyšena, je potřeba o tom napsat postulátorce. Kontakt najdete na stránkách **matkarosa.cz**, kde lze nalézt i více informací o jejím životě, fotografie a některé její spisy a modlitby.

Ptal se Petr Samec.

Odpovídala s. Františka,
postulátorka diecézní fáze blahořečení

Svaté roky napříč staletími

Svatý rok se přehoupl do své poloviny, ba skoro už do poslední čtvrtiny. Někteří jste možná byli na Národní pouti v březnu, anebo při jiné příležitosti v Římě. A zajisté vám neuniklo, kolik „Jubileí“ papež František – anebo po něm papež Lev – přivítali.

Jedním z prvních „Jubileí“ bylo „*Jubileum světa komunikace*“ o závěrečném lednovém víkendu a poslední, při jehož mši svaté mohl předsedat papež František, bylo „*Jubileum nemocných a zdravotníků*“ na začátku dubna. Mezi těmito dvěma setkáními společenských skupin a organizací zmiňme např. „*Jubileum ozbrojených sil a policie*“ v únoru, „*Jubileum jáhnů*“ či „*Jubileum dobrovolníků*“. Na začátku června se uskutečnilo „*Jubileum církevních hnutí, sdružení a nových komunit*“, aby se zdůraznil živý a dynamický výraz evangelizace ve světě, poté třeba „*Jubileum sportu*“, „*Jubileum vlád*“, „*Jubileum seminaristů*“ a další.

Vrcholem tohoto Svatého roku bezpochyby bylo „*Jubileum mládeže*“, které přivedlo do Říma více než milion mladých lidí ze 146 zemí světa – včetně přibližně 1 250 poutníků z České republiky. Kromě Jubileí, která jsou celosvětová, jsou do Říma ke Svatým branám vypravovány různé poutě národní, diecézní, církevních hnutí aj.

Mohli bychom říct, že takovéto tematické poutě a Jubilea chtějí vyzdvihnout zásluhy a důležitost jednotlivých sektorů společenského života a zároveň všem poutníkům přinést povzbuzení a jsou vlastně charakteristikou Svatých roků 20. a 21. století. Již ve Svatém roce 1975 bylo několik Jubileí – jmenujme třeba „*Jubileum pracujících*“, „*Jubileum novinářů*“, „*Jubileum nemocných*“. Svaté roky 20. a 21. století provázejí také četná svatořečení a blahořečení.

Každé století mělo svůj ráz Svatých roků

15. a 16. století bylo ovlivněno reformací. Nejprve úzkostí z jejích následků a poté nadějí na znovusjednocení církve podpořené Tridentským koncilem.

Svaté roky 17. století byly obklopeny vnějším leskem baroka, jež se zvláště k jeho konci projevovalo okázalými procesemi i liturgickými obřady.

Svaté roky 18. století se naopak nesly ve znamení strohosti a větší usebranosti poutníků. Jedním z nových projevů byla katechetická příprava v Římě lidovými misionáři jako reakce na filozofii osvícenství. Při Svatém roku 1725 se papež Benedikt XIII. sám obrátil i k odpadlým kněžím a řeholníkům a vyzval je k návratu do církevního společenství a jejich představené vyzval, aby je přijali s láskou a odpuštěním.

Následkem Francouzské revoluce se Svatý rok 1800 nekonal a nebyl ani Svatý rok 1850. V roce 1875 papež Pius IX. vyhlásil Jubilejní rok, ale bez otevření Svatých bran. Každý katolík mohl získat jubilejní odpustky ve své diecézi ve čtyřech kostelích určených místním biskupem.

Svatý rok 1900 byl slaven na prahu doby, v které se z řad liberálů a marxistů ozývalo, že Bůh je mrtev. Oproti tomu Svaté roky 20. století přinesly mnoho blahořečených i svatořečených, jak již bylo řečeno. Při Svatém roku Milosrdenství 2016 byla např. svatořečena bosá karmelitka Alžběta od Nejsvětější Trojice. Jsme totiž vybízeni k tomu, abychom naději, již čerpáme z milosti Boží, odkrývali ve znameních doby, jak uvedl papež František v bule „*Spes non confundit*“. A rozmanitá Jubilea a poutě zajisté napomáhají k rozpoznávání dober, která jsou ve světě přítomna, což nás může chránit před pokušením považovat se za ty, kdo jsou přemáháni zlem a násilím.

Iva Hojková

Ježíš nám odpouští a pomáhá odpouštět

„Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“ (Lk 15,6)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(ZÁŘÍ 2025, z liturgie 24. neděle v mezidobí, 14. září)

Jeden pastýř vodil každý den na pastvu svých sto ovcí a s láskou na ně dohlížel a dával pozor, aby se žádná neztratila. Když se však jednoho dne vracel domů, všiml si, že jedna chybí.

Měl velkou starost. Rozhlížel se kolem... ale neviděl ji! Co dělat? Nepochyboval. Nechal těch 99 ovcí, aby se pásly samy, a šel hledat tu ztracenou. Jaká radost, když ji našel! Vrátil se domů, aby to oslavil.

„Pochopili jste?“ řekl Ježíš svým posluchačům. „V nebi je větší radost, když jeden člověk, který udělal něco špatného, toho lituje a rozhodne se znovu jednat dobře než z mnoha dalších, kteří myslí jen na sebe a nechtějí začít znovu.“

Jsem Zaira z Pákistánu. Ve třídě mám hodně kamarádek, ale jsou tam i některé spolužačky, které nejsou moc hodné. Jednou jedna z nich vběhla do třídy, zavádila o mne a já jsem upadla. Narazila jsem do židle a zranila jsem se.

Rozzlobila jsem se na ni. Stala se pro mne „nepřitelem“ a přestala jsem s ní mluvit. Ale jednou, když jsem doma hodila kostkou lásky, padlo mi: „Mít rád nepřitele.“ Pochopila jsem, že se s ní musím usmířit... ale vůbec se mi nechtělo!

Měla jsem hodně kamarádek, proč bych měla jít zrovna za ní? Bylo to těžké, ale další den, když jsem přišla do třídy, nešla jsem za skupinkou svých kamarádek, ale za ní. Byla sama... a objala jsem ji!

Ježíš vyzývá své apoštoly, aby se netrápili materiálními věcmi, ale spíše aby hledali Boží království a hromadili si **«poklad v nebi»**.¹

„Poklad“ je to, co má pro nás největší hodnotu, čemu věříme, že nám dává jistotu: člověk, nějaký sen, talent nebo něco, co toužíme uskutečnit.

Zatímco **“srdce”** se nevztahuje pouze na pocity, je to **nejvíce autentické a pravdivé místo v nás**, kde nemůžeme klamat ani předstírat.

Ježíš nás vyzývá, abychom byli **pozorní na svá rozhodnutí**. Navrhuje nám, abychom vkládali svůj poklad do toho, co má věčnou hodnotu jako je láska, víra, pravé přátelství a konání dobra bližním.

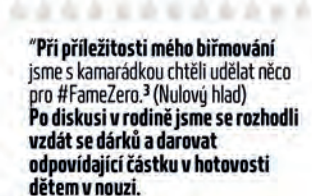
Chiara Lubichová napsala: „Ano, to, co hledáš, existuje. V tvém srdci je nekonečná a nesmrtelná touha; naděje, která neumírá; víra, která přemáhá temnoty smrti a která je světlem těm, kdo věří. **Ty nevěříš, nedoufáš nadarmo!** Ne nadarmo! Ty doufáš, věříš, abys milovala.»²

Pravé štěstí přichází, když milujeme, budme **štedří a důvěřujeme Bohu**.

Můžeme se ptát: jaký je můj poklad, čeho si nejvíce cením?

„Při příležitosti mého birmování jsme s kamarádkou chtěli udělat něco pro #FameZero.³ (Nulový hlad) Po diskuzi v rodině jsme se rozhodli vzdát se dárků a darovat odpovídající částku v hotovosti dětem v nouzi.“

Oslava byla jednoduchá, **povídali jsme o projektu, který má za cíl pomoci několika velmi chudým rodinám na Filipínách**. Na konci dne byli všichni pozvaní moc spokojení a my ještě více.“

F. a I. Itálie

SVATÝ Tarzicius

Tarzicius pocházel z Říma a byl pravděpodobně sirotek. Tehdejší císař Římské říše začal lidi, kteří uvěřili v Krista – křesťany, pronásledovat, zatýkat a posílat na smrt. Křesťané se scházeli tajně v katakombách, kde slavili mši svatou. Jednou bylo potřeba najít dobrovolníka, který odnese svaté přijímání uvězněným křesťanům. Přihlásil se Tarzicius.

Cestou ho zastavili chlapci, přibližně staří jako on, a ptali se ho, co to nese. Tarzicius nechtěl ale tajemství prozradit a bránil svým tělem Eucharistii. Chlapci ho bili, a dokonce se k nim přidali i kolemjdoucí lidé. Útočníky rozehnal až římský důstojník, který byl také křesťanem. Posledním přáním, které Tarzicius ještě stihl vyjádřit, bylo přijmout Pána Ježíše ve svátosti. Důstojník mu ho podal a Tarzicius zemřel.

KVÍZ: CO VÍŠ O SVATÉM TARZICIOVI?

1. V jakém městě žil svatý Tarzicius?

- A) Jeruzalém
- B) Řím
- C) Betlém

2. Byl Tarzicius dospělý nebo dítě?

- A) Dospělý
- B) Starý muž
- C) Dítě

3. Co nesl Tarzicius ve váčku?

- A) Peníze
- B) Eucharistii (svaté hostie)
- C) Dopisy

4. Proč nesl Eucharistii?

- A) Aby ji ukryl
- B) Aby ji odnesl do kostela
- C) Aby ji donesl uvězněným křesťanům

5. Bylo to nebezpečné?

- A) Ano
- B) Ne
- C) Nevíme

6. Co udělal, když ho napadli chlapci?

- A) Utíkal
- B) Bránil Eucharistii
- C) Vzdal se

7. Proč si ho dnes připomínáme jako svatého?

- A) Protože měl moc
- B) Protože ochránil Eucharistii a byl statečný
- C) Protože byl papežem

8. Tarzicius je patronem:

- A) Ministrantů a dětí
- B) Zvířat
- C) Lékařů

9. Co se můžeme od Tarzicia naučit?

- A) Jak utíkat rychle
- B) Mít rádi Ježíše a chránit, co je svaté
- C) Nosit váčky

(Správné odpovědi – kvíz: 1b; 2c; 3b; 4c; 5a; 6b; 7b; 8a; 9b.)

Ludmila Veselá

Misijní poutník naděje

Rádi bychom vám nabídli nový katechetický program pro děti s názvem „Misijní poutník naděje“.

Program nabízí 13 katechezí, které pokryjí období od září 2025 do října 2026 a vyvrcholí oslavou 100. výročí Misijní neděle. Během této doby budou děti putovat a poznávat poutní místa, seznamovat se s novými kamarády, plnit různé výzvy. Doprovázet je bude 5 poutníků naděje a také někteří svatí. Čekají na ně nové informace a zajímavé aktivity, kreativní úkoly, kvízy nebo pracovní listy. Pokud máte zájem, prosím, přihlaste se, aby vám bylo možné poslat všechny potřebné materiály a mohli jste začít s putováním co nejdříve.

Detailní informace najdete na

<https://www.missio.cz/misijni-poutnik-nadeje-katecheze/>.

Mgr. Ludmila Veselá, Diecézní centrum pro katechezi

Keňa krásná a tajemná

Začátkem dubna jsem si odskočila do Keni do obřího exercičního centra, které v hlavním městě Nairobi postavili vincentinští kněží.

Průčelí vincentinského exercičního centra v Nairobi.

Pohled do hlavního sálu.

Tato megastavba pojme až pět tisíc lidí a je pravděpodobně největším katolickým centrem v Africe. Povstala na místě někdejšího velikého stanu, kde se lidé tísnili za horka i deště. Ředitel exercičního centra P. Anthony Saji slouží zároveň jako světový kazatel a při svých cestách po Evropě se inspiroval krásným prostředím, v němž mohou naši lidé uctívat Boha, a chtěl podobné podmínky zprostředkovat i „svým“ lidem v Keni.

Celá stavba je čirý zázrak. Téměř bez prostředků, ale s velikou vírou, začali vincentinští kněží a místní věřící každodenní modlitbu všech čtyř růženců v procesí s Pannou Marií a jí svěřili celé dílo. Centrum bylo postaveno převážně v covidových letech díky velkorysým darům zdejších obyvatel a lidí z Evropy a Jižní Koreje. Je otevřeno denně, v adorační kapli je od časného rána do odpoledne vystavena Nejsvětější svátost, lidé se modlí všechny čtyři růžence, kněží jsou k dispozici pro zpovědi a duchovní rozhovory a na večerní mši svatou přichází kolem tří set lidí.

Soboty jsou ve vincentinském exercičním centru kvůli celodenní obnově nejrušnější. V osm hodin vychází růžencové procesí s Pannou Marií, následují promluvy, zpovědi, zdarma oběd pro zúčastněné (většinou čaj s mlékem a sendvič – pro někoho královský pokrm, protože mnozí nemají vůbec co jíst), komentovaná adorace a mše svatá. Děti tráví celý den v biblické škole vedle exerciční haly a přicházejí až na mši svatou. Na hladkém průběhu celé obnovy se podílí až 300 dobrovolníků.

Na rozdíl od Evropanů, kteří se většinou modlí o psychické zdraví, dobrý spánek a pokoj, přicházejí Keňané do centra prosit o materiální záležitosti: o dobrou práci, uzdravení z nemoci či o dobrého životního partnera. Jejich víra není hluboká, ale Pán Ježíš je jejich jedinou nadějí. Jsou chudí a potřební. A Pán používá jejich motivaci, vyslýchá jejich modlitby a prohlašuje jejich víru. Když tito lidé doopravdy uvěří, září.

Předat víru Keňanům však není jednoduché. Nesou v sobě veliké břemeno rozkolu. Ačkoli jsou to lidé, kteří žijí ve společenství, jsou hluboce rozděleni: na lidi ze severu, jihu, východu a západu Keni. V každé části Keni žijí různé kmeny a v nich klany. A klan sestává z jednotlivých rodin. Všude panuje rozdělení a nevraživost. Jsou rozděleni ve svých srdcích, ve svých postojích. Působí v nich zlo, které zdědili po předcích. Není divu, že je Afrika nazývána černým kontinentem. Můžeme to vidět i ve vládě – např. premiér jako příslušník jednoho kmene obsadí do vlivných pozic své soukmenovce, hovoří mezi sebou řečí svého kmene a nehlídá na to, že je oficiálním jazykem země angličtina a že jim nikdo jiný nerozumí. Totéž platí o církvi. Farář slaví mši svatou v jazyce svého kmene. Je to jakási forma pomsty. Mše svatá se stává prostředkem odvety. Lidé se cítí podvedeni a odmítáni. Odmítnutí je největším hříchem Keňanů.

„I naši seminaristé vnášejí svou kulturu do svého povolání. Naše kongregace přijímá africká povolání od roku 2013, loni byl vysvěcen na kněze první africký vincentin a letos 21. června přibudou další tři. Když jsou seminaristé s námi, Indy, jsou v pokoji. Vědí, že my jejich rozporům nerozumíme a že je odmítáme, pro nás jsou všichni jedno v Kristu. S námi jsou tedy zbožní, pilní, jsou v pravém slova smyslu křesťany. Když však za nimi přijde jejich soukmenovec, úplně se změní,“ sdílí svou zkušenost P. Anthony Saji, který je také spirituálem ve vyšší seminárii ve městě Ngong kousek od Nairobi, a pokračuje: „V našem centru kážeme výhradně anglicky a mnozí lidé k nám přicházejí také proto, že zakoušejí spravedlnost. Mluvíme jejich společným jazykem, rozumějí nám, jsou u nás přijímáni a respektováni. Ve svých kázáních se zaměřují zejména na jednotu. Potřebujeme Eucharistii. Keňané jsou zraněni ve své nejhlubší podstatě: jsou odmítáni kvůli svému kmenu, klanu a jazyku už od mateřského lůna. Právě kvůli vzájemné nenávisti zde kvete čarodějnictví. Ubližují tímto způsobem jeden druhému. Jejich víra je mladá a povrchní. Ráno přijdou za Pánem Ježíšem a večer zajdou za

Centrum má kapacitu až 5000 věřících

Budova vyššího kněžského semináře ve městě Ngong.

Nosorožci v národním parku u jezera Nakuru.

čarodějem. Nevěří naplno ani Bohu, ani čaroději. Jsou vnitřně rozpolceni. To rozdělení působí ďábel. Jediným řešením je Pán Ježíš."

Během svého čtyřdenního pobytu v exercičním centru jsem se setkala jen s tou dobrou stránkou Keňanů. Byla jsem v kontaktu s lidmi srdečnými a upřímnými, s lidmi praktikujícími víru tak opravdově a horlivě, až jsem se za svou malou víru styděla. A nelze být v Keni a nenavštívit některý z jejich národních parků. Dva dny jsem strávila u jezera Nakuru a při třech výjížkách za místní faunou jsme se pokochali půvabnými antilopami, veselými zebry, majestátními buvolí, klátivými žirafami, vzácnými bílými nosorožci, nejrůznějším ptactvem i králi zvířat – lvy.

Stanislava Vitoňová

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu pokračujeme s tématem o mezigeneračních vztazích.

Nový začátek – Nikodém

Ježíš se setkává s Nikodémem – členem Velerady (Jan 3,1-21). Nikodém patřil mezi nejvyšší židovskou autoritu, a proto se s Ježíšem setkal v noci, aby nebyl kompromitován. Ježíš byl v té době již známou osobou, pro členy Velerady i velmi kontroverzní osobou. Při tomto nočním setkání se Nikodém od Ježíše dozvídá, že aby „člověk viděl Boží království“, musí se „narodit shůry“. Nikodém to nedokáže pochopit a uvádí stáří jako důkaz nemožnosti znovu se narodit.

V dnešní době přibývá lidí, kteří by se rádi „znovu“ narodili, nebo si alespoň zachovali co nejdéle své mládí. Používají k tomu operace, různé „omlazující“ preparáty apod. A reklamy je v tom stále více a více utvrzují. Trendem je kult mládí, vytlačující hodnotu a krásu stáří, které neodmyslitelně přichází ke každému člověku již od narození. A Ježíšovu větu o znovuzrození nelze chápat ani jako reinkarnaci. Opakování života ztrácí smysl, protože prožitý život by to degradovalo na neúspěšný experiment a promarněnou prázdnotu. Každý život je drahocenný. Projevy stáří, jako jsou např. vrásky v obličeji, jsou symbolem života, symbolem zralosti a prošlé cesty. I kdybychom je odstranili, oklameme pouze zevnějšek. Důležitá je celá osobnost, důležité je srdce a srdce je jako ona mladistvost dobrého vína, které čím je starší, tím je lepší. (papež František)

Ježíš vysvětluje Nikodémovi, že je potřeba se narodit z Ducha, znovuzrození shůry s milostí Boží. Nejedná se tedy o fyzické znovuzrození v jiném čase. Stáří je stav, kdy si lze důvěrně osvojit milost Boží a učinit ji věrohodnou pro lidská společenství kolem sebe. Z tohoto pohledu má stáří jedinečnou krásu, protože je cestou k setkání s Bohem v nebi.

Fyzické projevy stáří pak ukazují na tuto krásu a jsou příležitostí o nich mluvit se svými vnoučaty. Když vnoučata pozorují své babičky a dědečky, mohou si všimnout jejich upracovaných rukou, které jsou možná tvrdé, ale přesto umějí stále něžně hladit, které rozdávají lásku, protože chtějí využít dobře čas, který jim zbývá. Tato něha otevírá dveře k pochopení Boží něhy, protože Bůh je takový, umí hladit. A stáří pomáhá pochopit tento rozměr Boha, kterým je něha. Proto jsou staří lidé posly budoucnosti a laskavosti, posly moudrosti prožitého života. (papež František)

V rozhovoru Ježíše s Nikodémem je jádro Ježíšova zjevení a jeho vykupitelského poslání, když říká: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nebyl ztracen, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Každá vráska v obličeji je tedy přiblížením se k setkání s tímto milujícím Bohem.

Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro rodinu

Personalia

A/ Ustanovení:

P. ThLic. Tomáš VYHNÁLEK, OMI, je k **31. 8. 2025** odvolán z úřadu administrátora excurrento farnosti **Suchdol nad Lužnicí**, vikariát Jindřichův Hradec (č. j. 1710/2025).

R. D. Mgr. Martin BĚTUŇÁK, je od **1. 9. 2025** jmenován administrátorem excurrento farnosti **Suchdol nad Lužnicí**, vikariát Jindřichův Hradec (č. j. 1711/2025).

P. Mgr. Peter J. M. Vianney MADÁR, CFSsS, je k **31. 8. 2025** odvolán z úřadu **rektora kostela Panny Marie Růžencové v Č. Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice-město, a ke stejnému datu je též odvolán z úřadu spirituála na **TF JCU v Č. Budějovicích**; zároveň je od **1. 9. 2025** jmenován výpomocným duchovním u **kostela sv. Mikuláše v Č. Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice-město (č. j. 1707/2025).

Mag. theol. Martin Matouš VÁVRA, CFSsS, je od **1. 9. 2025** jmenován **rektorem kostela Panny Marie Růžencové v Č. Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice – město (č. j. 1708/2025).

R. D. Bohuslav ŠVEHLA, je od **1. 9. 2025** jmenován **výpomocným duchovním pro vikariát ČB-město a ČB-venkov** a od stejného data je mu též uděleno **trvalé pověření k udílení svátosti smíření** na území českobudějovické diecéze (č. j. 1706/2025).

P. Petr MATULA, SDB, je od **20. 8. 2025** jmenován **výpomocným duchovním ve farnosti u kostela sv. Vojtěcha v Č. Budějovicích**, vikariát Č. Budějovice-město a od stejného data je mu též uděleno trvalé pověření k udílení svátosti smíření na území českobudějovické diecéze (č. j. 1709/2025).

B/ Životní jubilea:

R. D. Stanislav BUŠTA, oslavil **15. 9. 2025** své **sedmdesáté šesté narozeniny**.

P. Quirín Ján BARNÍK, OPræm., oslavil **19. 9. 2025** své **šedesáté narozeniny**.

P. Mgr. ThLic. Martin SEDLOŇ, OMI, oslavil **9. 10. 2025** své **šedesáté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského svěcení:

P. Ján Štefan NEMEC, CFSsS, oslavil **16. 9. 2025** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Petr KONOPÍK, oslaví **26. 9. 2025** své **desáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Vladimír KORANDA, oslaví **5. 10. 2025** své **čtyřicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Ing. Mgr. Vítězslav HOLÝ, oslaví **14. 10. 2025** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

D/ Úmrtí:

R. D. Mgr. Josef STANĚK, administrátor farnosti **Modrá Hůrka, Kostelec a Žimutice**, v posledním čase pak výpomocným duchovním ve farnosti **Modrá Hůrka**, zemřel **4. 8. 2025**. Po zádušní mši svaté v římskokatolickém chrámu sv. Vavřince v Kostelci dne **7. 8. 2025** byl uložen na místním hřbitově.

R. D. Josef CHARYPAR, výpomocný duchovní v **Kostelci nad Vltavou ve farnosti Kovářov**, zemřel **5. 8. 2025**. Po zádušní mši svaté v bazilice Navštívení Panny Marie v Milevsku dne **11. 8. 2025** byl převezen do Kostelce nad Vltavou, kde byl uložen na místním hřbitově do kněžského hrobu.

R. I. P.

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

zve na duchovní obnovu s **P. Martinem Sedloněm, OMI**

BÝT POUTNÍKEM NADĚJE

- 25. října 2025
- 9.00 - 16.00
- Katedrála, České Budějovice
- Doporučený příspěvek 200 Kč
- Pastorace@bcb.cz
- 777 232 630
- Prolidi.online - informace a přihlášení

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 9.** 8:50 Č. Budějovice, kostel sv. Rodiny: vítání studentů Biskupského gymnázia
- 7. 9.** 11:00 Sušice, Andělíček: poutní mše svatá
- 26. 9.–3. 10.** Svatováclavská pouť do Říma
- 5. 10.** 9:30 Český Krumlov: mše sv. s biřmováním
- 6. 10.** 14:30 Praha: Komise pro laiky a hnutí
- 12. 10.** 10:00 Kájov: poutní mše svatá
- 16. 10.** 9:30 Č. Budějovice: setkání vikářů a kněžské rady
- 19. 10.** 10:00 Protivín: mše sv. s biřmováním

Změna vyhrazena

Varhanní týden v rakouském Heidenreichsteinu vzdělal i potěšil

V Čechách máme proslavené letní varhanní kurzy ve východních Čechách, západočeském Tachově anebo městečku Úterý, ale že by se něco takového konalo pár kilometrů za našimi hranicemi, byla pro mě věc naprosto nová. Srpnový kurs v dolnorakouském městě Heidenreichstein, které leží pouhých dvacet kilometrů od Suchdola nad Lužnicí, byl pro mě velkým překvapením.

Foto: archiv farního centra Heidenreichstein

Zdejší varhanní týden má již třicetiletou tradici a není divu, že se jeho účastníci do krásného historického místa v malebné přírodě velmi rádi vracejí. Navíc se jedná o týden mezinárodní, takže kromě dvacítky frekventantů z Horního a Dolního Rakouska tentokrát nechybělo ani sedm statečných Čechů. Němčiny jsme se přitom bát nemuseli, protože byl stále k dispozici slezský varhaník Tomáš Thon, který byl jedním z vyučujících. Plynou česťinou mluví i další vyučující a zároveň zakladatel zdejších kurzů Klaus Imervoll. Celý týden tedy probíhal v srdečné družné atmosféře a účastníkům přinesl mnoho nového v oblasti zpěvu a varhan, ať už se jednalo o „profíky“ či začátečníky.

Každé ráno jsme se společně sešli v kostele k ranním chválám, na které navazovala hodina u vybraných varhan s učitelem. Vše načerpané jsme si mohli odpoledne procvičit na dvacítké nástrojů, které nám byly k dispozici v širokém okolí. A že bylo co poznávat! Rakousko je kvalitou varhan proslavené, a tak jsme mohli zkusit hru nejen na drobných venkovských nástrojích,

ale i na velkých barokních či naopak zcela současných varhanách. A to vše v perfektní kvalitě.

Odpoledne pak byla věnována sborovému zpěvu, přičemž jsme nacvičili krásnou Missu brevis Josepha Haydna, která byla v závěru kurzu provedena při liturgii. Večery nám zpestřil jak zajímavý varhanní koncert, tak přednáška s poslechem varhanních skladeb, kuriozitkou byla evangelická bohoslužba spojená s hudebním divadlem.

Kromě vzdělávání se samozřejmě našel čas i na milá setkávání, při kterých jsme se mohli dozvědět, jak to chodí nejen na poli hudby u našich jižních sousedů. Volný čas a výuka zde byly výborně vyvážené, takže jsem odjížděla nabitá vědomostmi, nadšená z nádherné hudby a zároveň odpočínutá z výborně prožitého týdne. Pokud to bude jen trochu možné, velmi ráda se zúčastním zase!

Markéta Valíková

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Postní almužna: teplo pro muže bez domova

V letošní Postní almužně se podařilo vybrat částku 148 tisíc korun. Polovina částky podpořila Dům sv. Petra pro muže v Záblatí na Prachaticku, který provozuje Charita. Peníze budou využity na nákup uhlí a úhradu spotřebované elektřiny. Druhá polovina podpoří projekty Spolku Most Pastoračního střediska a také rekonstrukci areálu na Hosíně.

„Dar umožní mužům, kteří ztratili střechu nad hlavou, najít dočasné ubytování a pomoc při řešení jejich nepříznivé situace. Konkrétně umožní klientům, aby měli v azylovém domě zajištěné základní lidské potřeby, hlavně pak teplo,“ uvádí Dana Marková, ředitelka Charity Prachatice-Vimperk.

Postní almužnu v českobudějovické diecézi každoročně organizuje Diecézní charita České Budějovice společně s Pastoračním střediskem Biskupství českobudějovického. „Postní almužna nám připomíná, že hodnota daru nespočívá v jeho výši, ale v ochotě vzdát se něčeho pro druhé. Učí nás pomáhat z podstaty, ne z přebytku,“ zdůrazňuje P. Stanislav Brožka, prezident Diecézní charity České Budějovice.

Veronika Rybáčková

Farnost Blatná má farní koordinátorku Charity

Farnost Blatná se od září zapojuje do sítě Farních charit v českobudějovické diecézi formou ustanovení farní koordinátorky charitní činnosti. V rámci projektu Farních charit jsou aktivity těchto důležitých spolupracovníků vždy na dobrovolnické bázi.

Službou byla pověřena paní Renáta Turková, která dříve pro Charitu pracovala, je dlouholetou koordinátorkou Tříkrálové sbírky a taky aktivní členkou farnosti. Jejím úkolem bude všimnout si těch, kteří procházejí těžkou životní situací a nabídnout jim konkrétní pomoc: ať už jde o návštěvu osamělého,

zajištění materiální podpory, zprostředkování odborných služeb nebo prostě darování času a lidské blízkosti.

Ve farnosti Blatná tak dostává služba bližním konkrétní rozměr. Farní koordinátorka může přinášet podněty k charitní činnosti pastorační radě, organizovat pomoc ve farnosti a být kontaktní osobou mezi místní Charitou a farností. Díky této službě se může podpora dostat právě k těm, kteří ji nejvíce potřebují – často i k těm, kteří si o ni sami nedokážou říct.

Veronika Rybáčková

ENTERcamp + ENTERjunior 2025: Čtrnáctidenní jízda, která mění životy

Letní dny se na DCŽM Ktiš nesly ve znamení hlubokých setkání, přátelství, víry a nezapomenutelných zážitků. Už tradičně se zde v červenci sešlo na dvě stovky mladých lidí z celé diecéze, kteří se rozhodli během prázdnin na chvíli zpomalit, vystoupit ze stereotypu a naslouchat tomu, co jim Bůh skrze toto místo a program chce říct. A bylo toho hodně!

Foto: Miroslava Dolanská / Člověk a víra

Foto: Miroslava Dolanská / Člověk a víra

Jako první se uskutečnil ENTERcamp – program určený pro mladé od 16 let výše. Hlavním tématem bylo „Stávat se člověkem“ – co to znamená, proč nás Bůh stvořil, jak nás vnímá, a jak můžeme ve světě dneška žít svou vírou opravdově, z hloubky a každý den. Společné modlitby, katecheze, osobní sdílení i chvíle ticha daly každému prostor znovu objevit vlastní hodnotu a poslání.

Jen co se poslední účastníci ENTERcampu rozloučili, už se sjížděla nová parta – tentokrát mladší účastníci ve věku 13–15 let na ENTERjunior. Pro více než dvě třetiny z nich to byla úplně první zkušenost s tímto typem akce – a o to silnější. Hlavním tématem se stala „Highway to Heaven“, tedy „Cesta do nebe“. Skrze příběh vlastního křtu, životní křižovatky, pochybnosti i osobní vztah s Ježíšem jsme společně hledali, kudy vede naše cesta – a jak na ní nezůstat sami. Mluvili jsme o důležitosti společenství, modlitby a věrnosti v každodennosti.

Během celých čtrnácti dní jsme měli čest přivítat řadu inspirativních hostů – od řeholníků a kněží po laiky, kteří se s námi podělili o své osobní příběhy víry, životní zápasy i radosti. Někteří přinesli hluboké katecheze, jiní prostě svědectví, které však dokázalo zasáhnout srdce.

Každodenní program se odehrával ve kmenech – menších skupinkách, kde se Entřáci učili spolu komunikovat, přemýšlet nad duchovními tématy, modlit se i hrát hry. Vznikala nová přátelství, důvěra a nezapomenutelné vzpomínky. Ať už šlo o večerní adoraci, tematické hry v přírodě nebo ranní rozcvičky – každý den byl jiný, a přitom krásně propojený.

ENTERcamp a ENTERjunior 2025 byly nejen dvě samostatné akce. Byly to dva týdny, které pro mnohé znamenaly nový začátek. Obnovenou vírou, nové přátele, povzbuzení na cestu. A pro nás organizátory velké díky – že Bůh i letos jednal. A věříme, že bude i dál.

Na tomto místě chceme z celého srdce poděkovat všem, kteří jakkoliv přiložili ruku k dílu – od Patronů, Starců, kuchařů, řečníků, zdravotníků, kavárníků, kapele, artu a techniků až po ty, kteří nám pomohli modlitbou nebo třeba jen úsměvem v pravý čas. Bez vaší ochoty, nasazení a služby by to jednoduše nebylo možné. Díky vám se tyto týdny mohly stát tak silným a požehnaným zážitkem pro stovky mladých lidí.

Děkujeme. A těšíme se na vás zase za rok!

Veronika Vaňková

Léto plné chaloupek: když hry, přátelství a víra jdou ruku v ruce

Léto 2025 bylo pro Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích opět časem chaloupek – táborů, které už více než třicet let proměňují prázdniny dětí a mladých lidí. Ať už v podsadových stanech v Novohradských horách, ve středisku na Kvildě nebo při příměstských programech v Budějovicích.

Šest chaloupek, tři pobytové tábory a sedm příměstských

Během července a srpna se uskutečnilo šest klasických pobytových chaloupek a tři další pobytové tábory. Kromě tradičních míst v Novohradských horách letos nechyběla ani chaloupka na Kvildě, která nabídla jiný kraj, ale stejně silnou atmosféru. Pro menší děti byly připravené i příměstské tábory přímo v Českých Budějovicích – ideální pro ty, kteří si ještě netroufnou na nocování bez rodičů.

Na jedné chaloupce bývá zpravidla 12 až 25 účastníků. Díky tomu může každý zažít, že je součástí společenství, ale zároveň není přehlédnutý. A právě individuální přístup – jedna z hodnot salesiánského působení – dělá z chaloupek něco víc než „jen“ tábor.

Vztahy, které přetrvávají

Když se ráno rozléhá lesem zpěv u podsadových stanů, je jasné, že chaloupka je víc než program. Je to prostor, kde děti a vedoucí společně vaří, hrají, putují i sdílejí. Zkušenost ukazuje, že přátelství vzniká během jednoho týdne dokážou přetrvat roky. „Na chaloupce je každý přijatý takový, jaký je,“ říká jeden z vedoucích. A právě to je dědictví Dona Boska – víra, laskavost a rozum. Díky těmto pilířům vzniká prostředí, kde mohou děti růst, učit se spolupráci a objevovat vlastní silné stránky. Každá chaloupka má své téma, ale některé prvky se opakují: několikadenní putovní výlet, osobní výzvy, týmové hry i chvíle ztišení. Nechybí tzv. „témátka“ – krátké rozhovory o životě, které dětem pomáhají přemýšlet nad tím, co je opravdu důležité.

Foto: archiv Salesiánské středisko mládeže Č. Budějovice

Štafeta generací

Vedoucí chaloupek jsou většinou bývalí účastníci, kteří si léto v podsadách tolik zamilovali, že se rozhodli vrátit – nejdříve jako pomocníci, později jako samostatní organizátoři. Každý z nich prochází dlouhodobou přípravou, aby dokázal dětem nabídnout bezpečné prostředí plné inspirace. A není výjimkou, že dnešní vedoucí už přivázejí své vlastní děti jako účastníky. Chaloupky se tak stávají mostem mezi generacemi.

Škola života

Léto 2025 opět potvrdilo, že chaloupky nejsou jen táborem. Jsou školou života, radosti a důvěry. Učí děti i mladé lidi spolupracovat, překonávat překážky a být sami sebou. A možná právě proto se sem tolik z nich každý rok rádo vrací – protože vědí, že tady patří.

Díky dobrovolníkům

Za tím vším, co chaloupky přinášejí, stojí desítky dobrovolníků – vedoucích, kuchařů, pomocníků i těch, kdo připravují program dlouhé měsíce předem. Jsou to lidé, kteří věnují svůj čas, energii a srdce, aby děti mohly zažít léto plné radosti a růstu. Bez jejich nasazení by chaloupky nemohly existovat. Vážíme si každého, kdo do nich vkládá svou práci i nadšení – právě díky nim mají chaloupky svůj nezaměnitelný duch.

Veronika Formánková

FRYMBURK: Pokračuje veřejná sbírka na opravu kostela

Snahou městyse Frymburk je pomoci s financováním havarijního stavu kostela sv. Bartoloměje, který je ústřední dominantou městyse a je zapsán v Ústředním seznamu kulturních památek. V letošním roce pokračují práce na opravě střechy nad presbytářem, renovace sanktusníku včetně pozlacení kopule a renovace zvonu.

Celkově stála v roce 2024 oprava velké věže 7 695 992,- Kč. Městys Frymburk přispěl částkou 5 400 000,- Kč, z toho 690 000,- Kč pocházelo z veřejné sbírky organizované městyssem. Stát přispěl částkou 600 000,- Kč a zbytek doplatila českobudějovická diecéze (1 695 992,- Kč).

Na začátku srpna 2025 započaly práce na opravě střechy

nad síťovou klenbou kněžiště (presbytáře). Dotace státu pro tento rok činí 500 tisíc Kč. Naší snahou je částku dorovnat na 1 mil. Kč tak, aby mohly být provedeny i opravy malé věže (sanktusníku). Po odkrytí vnějšího pláště této věžičky se totiž ukázalo, že některé konstrukční prvky jsou ztrouchnivělé a poškozena je i závěsná konstrukce zde umístěného zvonu.

Reálně hrozilo zřícení zvonu na klenbu kněžiště. V průběhu opravy konstrukce sanktusníku chceme také natřít kříž, pozlatit kopuli pod křížem (12 000,- Kč), nechat vyrobit novou konstrukci zavěšení zvonu s břevnem (50 000,- Kč), provést nově zaklopení střechy s kvalitní izolací, pokrýt střechu břidlicí a instalovat nový hromosvod.

Veřejná sbírka na transparentním účtu

Touto cestou chceme oslovit ty z Vás, kteří máte kostel ve Frymburku rádi a můžete jakoukoliv finanční částkou přispět na jeho opravu. K tomuto účelu byl zřízen Transparentní účet Městyse Frymburk u Komerční banky, a. s.:

123-3884820277/0100, IBAN:CZ81 0100 0001 2338 8482 0277.
Stav příspěvků na tomto účtu můžete sledovat na <https://www.kb.cz/cs/transparentni-ucty/123-3884820277>.

Tento odkaz lze prokliknout přímo z webových stránek městyse. Dar je možné si odečíst od základu daně v daňovém přiznání. Tuto skutečnost máme potvrzenou od FÚ v Č. Krumlově. Pro tento účel můžeme na základě žádosti vydat Potvrzení o daru nebo uzavřít darovací smlouvu. Za Vaši štědrost velmi děkujeme.

Mgr. František Frantál, ředitel Muzea Frymburk

Pouť k památnému kříži v lese nad Včelnou

Poutníci z Kamenného Újezdu, Boršova, Včelné a Českých Budějovic si v sobotu 24. května 2025 připomněli sté osmdesáté výročí eucharistického zázraku, k němuž došlo 20. května 1845 v lese nad Včelnou, v místě, kterému se říká „Na Hraničkách“.

Pobožnost na památku této podivuhodné události vedl otec Pavel Bicek. Promluvil o významu eucharistických zázraků a poutníky povzbudil k víře v reálnou přítomnost Krista ve svátosti oltářní.

S historií oné události poutníky poutavě obeznámil historik PhDr. Roman Lavička, PhD. Co se tehdy stalo? Neznámí zloději ukradli v noci z 5. na 6. května 1845 z kostela v Černici u Zlaté Koruny monstranci se svatou hostií. Prázdnou monstranci, pohozenou v lesní houštině nad Včelnou, našli dne 20. května 1845 dva pasáči ze Včelné, Václav Kroneisl a Magdalena Neubaeurová. Hledali zatoulanou jalovičku, když tu ji najednou uslyšeli tesklivě bučet z houští. Prodrali se blíž a spatřili, jak se dobytce klaní nějakému žlutému předmětu. Tím předmětem byla ona ukradená monstrance. Opoдал leželo provlhlé bílé oltářní plátno. Děti běžely rychle domů a vše oznámily Václavovu strýci, Martinu Kroneislovi. Ten vzal monstranci i plátno a dočasně je uschoval u sebe doma. Následujícího dne Martin Kroneisl našel poblíž nálezu monstrance poklad největší – svatou hostii, vlivem počasí navlhlou a svařetelou, ovšem nijak vážně poškozenou. Vše odevzdal boršovskému kaplanovi, který monstranci spolu se svátostí oltářní dovezl den před slavností Božího Těla panu faráři do Černice.

Na památku této podivuhodné události byl v lese nad Včelnou postaven železný kříž s tabulkou, na které je stručně vysáno, co se tehdy stalo.

Otec Pavel Bicek památný kříž znovu posvětil. Celou pobožnost doprovázela dechová hudba a zpěvy poutníků. Otec Pavel

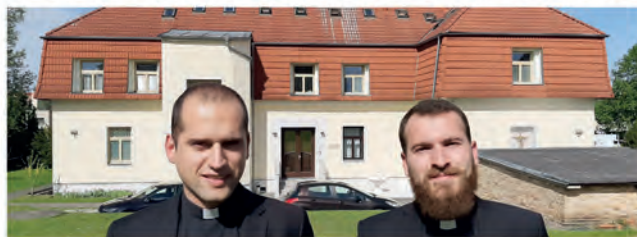

vyzdvihl, že ona památná událost má oživit a povzbudit naši víru. Farníci z Boršova a Včelné na onom posvátném místě všem připravili štědré pohoštění.

Kdo by se o této události chtěl dozvědět více, ke 100. výročí zázraku vyšla brožurka s detailním popisem a svědectvími.

Zavítejte i vy do oné lesní tišiny nad Včelnou a načerpejte z rozjímání o Kristově přítomnosti v eucharistii a o Jeho podivuhodných cestách.

Farníci ze Včelné a z okolních farností

S radostí oznamujeme, že

MARIANO ZANOLLI a GIOVANNI GIULIANI

přijmou dne 1. listopadu 2025 v 10.00 hod. v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

jáhenské svěcení

VŠICHNI JSTE SRDEČNĚ ZVÁNI!

Mezidobí všední nevšední

Letním prázdninovým měsícům odpovídá liturgicky takzvané mezidobí. To se sice neomezuje pouze na ně, ale právě tyto měsíce se k němu hodí obzvlášť dobře. Jejich čas je poměrně nevázaný a tematicky méně zacílený, než je tomu v jiných údobích roku.

Ve srovnání se dvěma hlavními křesťanskými svátečními okruhy (velikonočním a vánočním) mezidobí reprezentuje všednost a každodennost. Zatímco formativní sváteční okruhy výrazně utvářejí charakter času, který jim přísluší, ovlivňují naše náboženské prožívání (a to i v estetickém smyslu) a zaměřují naši pozornost zcela určitým směrem, mezidobí – navzdory svátečním dnům v něm obsaženým (sanktorál) – postrádá gradující dynamiku očekávání, neklade žádné zvláštní nároky a nevytváří specifickou atmosféru. Čistě numericky zaráží, že obecná doba liturgického roku, „doba během roku“, obnášející celkem 33 (34) týdnů, figuruje mezi svátečními okruhy jako jakási výplň, když přitom zaujímá tak podstatnou část roku.

Jenže liturgická periodizace se neřídí početní logikou. O kvantitě nejde a „mezidobí“ rovněž není hodnotícím pojmem. Podobně jako volný prázdninový čas neznamena pouhou přestávku od práce či studia, s cílem zotavení a načerpání sil pro další (a nejlépe ještě větší) výkon, nýbrž má hodnotu sám o sobě, není ani mezidobí pouhou přípravkou na svátky. Potenciál všedního času je totiž obrovský.

„Všední“ je všechno to, co děláme pravidelně a víceméně pořád stejně, co potřebujeme, o co se staráme, co je předmětem našeho trvalého úsilí. To jest především budování a udržování vztahů, péče o domov, obstarávání nezbytností, uspokojování fyziologických potřeb. Nese se to v duchu určité naléhavosti, termínů a limitů, pojí se s tím konkrétní závazky, povinnosti, odpovědnost. Mnohé prostě musí být uděláno, nutné každodenní úkony nelze odložit. Opakováním vše tak trochu zevšedňuje, činnosti a pohyby se stávají jednotvárnými, rutinními. Nebývá pokaždé povznášející, když ke slovu přichází praktičnost a účelovost, zato je to efektivní. Bohužel se tím snadno vytváří i iluze, že takto lze život zvládnout.

Ve skutečnosti se nikdo z lidí nemůže zmocnit času, nikdo nedokáže opanovat ani jediný den. Případné uspokojení z toho, že mám život pod kontrolou, je nejspíš samolibé a pravděpodobně si tím chystám na sebe past. Přestávají-li věci v každodenním provozu „klást odpor“ a já si s nimi vždycky poradím, a dokonce s nimi mnohdy zatočím, jsou pro mě čistě

funkční, služebnou záležitostí, jejich svébytnost se ztrácí. Svět degradovaný na pouhý prostředek k dosahování vlastních záměrů se člověku vrací jako bumerang. Člověk je to, kdo strádá, komu hrozí odcizenost, otupělost. V nepravém, náhražkovém modu existence se pak typicky zesiluje úsilí i agresivita, aby se uteklo každodennosti, která se stala tím, čím se stát neměla: nudným a šedivým plynutím času. Kdo vnímá všední čas jako prázdný, vydal svědectví proti sobě.

Liturgické mezidobí není oslavou všednosti ve smyslu fádnosti, cílem není přibít člověka na vlastní práh. Naopak. Cílem je práh překročit a zároveň zůstat tam, kde se nacházím. Spiritualita všedního dne je hluboce křesťanská. Ježíšovo veřejné vystoupení a předávání poselství bylo spjato s každodenností a prostotou. Podobenství obsahující stěží překonatelnou moudrost se inspirují reáliemi z (tehdejšího) běžného života a do něho zpátky mívá. Jejich apel zůstává aktuální. Důvěřovat v Boží milosrdenství. Přijímat každodenní starosti, ale neutopit se v nich. Nesoustředit na sebe, nýbrž na druhého. Vzít a unést svoje břemeno, nezlehčené, nezveličené. Nezávidět. Nesoudit. Nechvástat se. Nesrovnávat neustále, jestli jsem lepší, když něco dělám nebo právě nedělám. Nečekat na uznání, ani skryté, nepěstovat trpělivost. Křesťanská liturgie mezidobí je oslavou, díkuvzdáním, aktualizací životních souřadnic a může být chápána jako oslava všedního života v naprosto základním smyslu těch slov.

Když se jako křesťané společně modlíme a zpíváme, s ideálem tichého a pokorného srdce kdesi před námi, jedná se o ty nejobyčejnější náboženské úkony, a ony přesto posvěcují. Nejsme bezvýznamnou částí hvězdného prachu, nejsme bezejmenná individua, nejsme oběti předem určeného osudu. Vstupujeme do rozhovoru s Bohem jako osoby jemu blízké a odcházíme obdarovaní. *Stvoření a vykoupení* pozdvihuje zdánlivě bezvýznamný čas všedních dní na čas spásný. Tajemství Boha uprostřed nás proměňuje i nejobyčejnější den na svátek. Letní intermezzo je příležitostí k obyčejnosti a pokaždé znovu dává i možnost to pochopit.

Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.